

Sinds 2012 wonen de Kleine Zusters van Jezus in een nieuwbouwwijk op IJburg in Amsterdam. Via omzwervingen in de Haagse Schilderswijk, waar zij ruim vijftig jaar verbleven, en de Amsterdamse Jordaan waar ze jarenlang op een boot woonden aan de kop van de Lindengracht, zijn zij terecht gekomen in IJburg, de nieuwste wijk van Amsterdam met nu al zo'n 25.000 inwoners.

IJburg is een kinderrijke Vinex-wijk met veel koopwoningen veelal bewoond door yuppen, maar, en dat is minder bekend, er is ook verborgen armoede en eenzaamheid achter de moderne gevels van deze multiculturele stadswijk.

Het adagium voor de zusters is: 'Gewoon er zijn, meer niet.' Hun roeping: daar waar God afwezig lijkt, aanwezig zijn en juist daar ontdekken hoe God verborgen aanwezig is. Zij dienen niet direct een doel maar verbinden hun lot door eenvoudig werk en gebed met dat van gewone mensen. De Kleine Zusters hebben niet de bedoeling mensen te bekeren maar zoeken de verbondenheid met mensen in vriendschap en respect. Zo ontstaat wederkerigheid in relaties.

Zuster Andrée-Julienne schrijft verder: "Een Broeder van de St Adelbertabdij stelde ons de vraag: "Hoe is het gekomen dat jullie, Kleine Zusters van Jezus, bevriend zijn met de abdij? Ik zie jullie vaak hier....

Zelf kwam ik in 1962 naar Amsterdam waar de Kleine Zusters op een boot woonden in de Jordaan. Ik was toen 24, had net mijn eerste geloften afgelegd en had gevraagd om in een fabriek te werken. Er waren ook Kleine Zusters in Heiloo en die gingen regelmatig naar de abdij. In die tijd kwamen pater Ruijs en pater Beekman ook vaak naar de Kleine Zusters voor bezinning en verdieping rond de Bijbel. Soms was ik er ook bij.

De Abt was toen pater Andriessen. Als hij op reis ging logeerde hij bij familie in Amsterdam niet ver van de boot. Hij kwam bij ons voor de eucharistie om 6 uur 's ochtends. Ik vond dat erg vroeg!

In de jaren 70 hadden we veel contact met jongeren die aan de drugs waren en psychisch heel kwetsbaar. Amsterdam was de 'hoofdstad' van de hippies en trok veel mensen aan. Het was een boeiende, maar ook zware tijd, want sommigen waren zo onder invloed van verdovende middelen dat ze in het water vielen en verdronken.

Om het vol te kunnen houden gingen we regelmatig een weekend weg voor stilte en gebed. De monniken van Egmond ontvingen ons heel gastvrij en zo ontstond een band tussen hen en ons. We zijn heel dankbaar dat deze vriendschapsband er nog is. Het is fijn voor ons om een plek te hebben waar we op adem en tot rust kunnen komen. Onze gemeenschappen zijn kwetsbaar en zo kunnen we elkaar in gebed dragen".